

frappere Angreb paa vort Forslag end det, jeg hørte fra det ærede Medlem, som nys talte; thi dette Angreb forekom mig ikke at have den Bægt, jeg troede, det skulde have havt. Det forekommer mig, at hans Indledning skulde være det Bægtigste, og det var, at han sagde, at det ærede Medlem for Præstø Amt (Scavenius) og den høitærede Minister var stærkt imod Forslaget i Fjor, og i Nar vare de ikke imod det, og der maatte altsaa være sket en stor Svingning fra en af Siderne. Jeg skal dog minde det ærede Medlem for Kolding (Berg) om, at det ærede Medlem for Præstø har ikke i det Stykke været saa overmaade stærkt imod Fjortallets Forslag. Selv imod Forslaget i Fjor udtalte han sig kun med et Par Ord, og det er mig vel bekjendt, at han isølge sin Opfattelse ikke var saa overmaade stærkt imod Realiteten i det, men kun imod Formen. Saaledes maatte jeg opfatte det ærede Medlem i Fjor efter hans Holdning. Men hvad kan da, vil man spørge, være Grunden til den forandrede Holdning fra den høitærede Ministers Side? Ja, derom skal jeg sandelig ikke udtale mig; men det, at Ministeren nu vil gaa ind paa Forslaget, er mig dog ikke nok til at forkaste et Forslag, som jeg i og for sig anser for et Gode og for et Realitetsfremskridt. Smidlertid er der jo en Forskjel, det skal jeg indrømme, men den er af formel Art, og naar det er denne Forskjel, der har gjort Forslaget antageligt, hvad jeg har Grund til at tro efter de Udtalelser, der fremkom i det andet Thing, har jeg ikke noget imod i Nar at bortrydde denne Vanskelighed af Forslaget. Denne Vanskelighed bestod i, at det andet Thing og den ærede Minister ikke vilde finde sig i, at man ved Finantsloven afgjorde, om disse Midler skulde i et særligt Fond, eller de skulde inddrages i Statskassen og kunne benyttes ligesom alle andre Midler. Det var i Fjor den egentlige Anstødssten. Denne Forskjel er maasse ikke alene formel, men ogsaa reel, men i Denjende til, hvad man tilsigtede at opnaa, da naas det Samme — det gjentager jeg — ved Forslaget i Nar som ved Forslaget i Fjor. Jeg kan finde, at der er Noget i det, at man ikke paa Finantsloven afgjør et saa vigtigt Spørgsmaal, og da denne Form er det Uovervindelige, kan jeg ogsaa finde mig i at frasalbe den, saa meget mere som den er uigjennemførlig, naar der ikke kan opnaas Enighed om den. Jeg foretrækker derfor at opnaa noget Virkeligt i Stedet for at blive staaende, uden at naae Noget og en Skjøn Dag se, at den høitærede Minister giver sig til at uddele disse Affortninger i Flæng og derved ordne Præstølovningspørgsmaalet uden Lovgivningsmagtens Samvirken. Denne Samvirken er det, der virkelig vil naas ved vort Forslag, og det foretrækker jeg; een Fugl i Haanden er bedre end ti paa Taget. Det er et virkeligt Fremskridt, et virkeligt Gode, der her naas, at Ministeren ikke ved almindelige Bestemmelser kan dis-

ponere over disse Midler. Jeg skal ikke opholde mig længere derved. Jeg tror dermed udførligt at have begrundet, hvorfor jeg har ment, at det var rigtigt at slutte mig til dette Forslag. — Endringsforslaget under Nr. 59 skal jeg omtale med nogle Ord. Det vedrører de Landsvage. Det er en Post, ved hvilken der vistnok er udrettet overmaade meget Godt. Den bliver jo i Virkeligheden i Nar egenlig forhøjet fra 10 til 14,000 Kr. Der er jo megen Trang dertil, idet det viser sig, at der har været nogle og halvtredstindstyve kvalificerede Ansøgere, hvorimod kun 38 have faaet Understøttelse. Der har tillige for Udvalget foreligget et Forslag om Oprettelsen af en større Skoleanstalt i Nærheden af Kjøbenhavn, nemlig et Forslag af Forstander Kellner. Det er jo bekjendt, at det er Noget, man har ønsket i flere Nar, at man maatte faae enten en almindelig Anstalt eller flere smaa Skoler. Jeg er, efter de Overveielser, jeg har havt Anledning til at gjøre i denne Sag, tilbøjelig til at tro, at det vilde være rigtigt, at man oprettede en større Anstalt, i hvilken de, som ere aandsvage, kunne prøves med Hensyn til, om de ere modtagelige for Udvikling eller ikke. De, som ikke ere modtagelige for Udvikling, kunne da blive bortsendte til de mindre Skoler. Jeg er derimod noget i Tvivl, om det burde være en privat eller en Statsanstalt. Jeg holder noget til, at det Sidste maasse kunde være det Bedste. Smidlertid skal jeg tilstaa, at, naar man har Sikkerhed for, at Anstalten kan være under en saa dygtig Ledelse som den, der her har tilbudt sig, vil min Betænkelighed ved en privat Anstalt være mindre. Jeg skal erkjende, at de Bestræbelser, der ere skete fra den Side, og den Hjælp, der er kommen ved Bevillingen paa denne Post, ikke have været ubetydelige. — Angaaende Latin- og Realskolen i Fredericia er jeg enig med Udvalget i at paa-skjønne, at det er en meget god Skole, og i, at man ikke i og for sig skal have Noget imod i en nær Fremtid at give den en noget større Understøttelse. Det Samme vilde jeg gjerne tilføie for Beile Privatskoles Bedkommende; det er mig bekjendt, at den ogsaa er en meget god Skole, og at den trænger til en noget forhøiet Understøttelse; men da Forslaget forelaa akkurat begrundet i Nar som i Fjor, har Udvalget havt noget vanskeligt ved at frasalbe sit da indtagne Standpunkt. Jeg tror imidlertid, at der er noget Nyt til Stede, som gjør, at man maa komme til at give den en lidt større Understøttelse. 500 Kr. er ikke Meget, og naar de nye Momenter komme frem enten i Nar eller næste Nar, haaber jeg, at man ikke vil være uwillig til at give en forhøiet Understøttelse. — Angaaende Balles Lærebog skal jeg som Medlem af Mindretallet i Udvalget sige et Par Ord. Det forekommer mig nemlig, at den høitærede Minister tog denne Sag noget for let. Han mente, at der kun var Spørgsmaal om de 90